

## HLEDAČ TAJEMSTVÍ

Je krásné sedět v létě u rybníka. Zejména k večeru. Pozorovat hladinu a vodní ptáky kolem a vnímat to, co zprvu vypadá jako ticho, ale je to ticho tuze živé. Kačeny rády plavou ve dvojicích, rackové se drží hejna, čáp je samotář, ale nejvíce mne zaujaly potápky.

Pozorovali jste někdy potápku, jak mizí pod hladinou rybníka a setrvává tam tak dlouho, že na ni třeba i zapomeneme, že tam kdy byla a plavala? Je to zvláštní hledač. Plave na hladině a najednou se zanoří kamsi, kam nevidíme. Zmizí pod zrcadlem hladiny odrážející svět okolo rybníka.

Nad hladinou a kolem ní je svět obklopující rybník, na hladině je iluze světa, spatřovaná v odlesku klidného rybníka a pod hladinou je rybník sám. A mezi tím se pohybuje potápka. Přiletí, pluje, zanoří se a hledá. Většinou i najde, ale často to trvá dlouho. A pak znovu a znovu. To je jej svět i poslání.

I my jsme mnohdy takovými hledači. Přicházíme, plujeme a zanořujeme se. Vracíme se a hledáme. Někdy i najdeme, ale trvá nám to dlouho. Déle než potápkám. A pak znovu a znovu.

Potápky nacházejí častěji, než my. Asi to bude tím, že každý hledáme něco jiného.

Vracíme se, hledáme a někdy i nalézáme. A znovu a znovu.

Proč musíme hledat znovu a znovu, stále opakovat proces hledání?

Inu proto, že nejde jen o to nalezené, ale o vlastní proces hledání. O proces hledání náš, ale i druhých, kterým jsme svým hledáním inspirací, příkladem nebo zrcadlem, s nimiž si můžeme vyměňovat své zkušenosti. Ano, to je to podstatné. Nejde jen o nás, ale i o druhé. Jde o sdílení procesu hledání a ujišťování se o existenci hledaného tušeného tajemství, poznání z hlubin.

Završíme-li své hledání nalezením hledaného, nalezením tajemství ukrytého pod hladinou iluzí světa, můžeme ostatním hledajícím sdělovat své zkušenosti a nasměrovávat je na jejich cestě hledání onoho dokonalého poznání. A to také činíme, dokud nepřijde náš čas přeletu na jiný rybník. A tam? Inu, tam hledáme zase, jak jinak. I ostatní tam hledají a nacházejí a sdělují a jednou za čas přelétají.

A proč nelze přeletět na onen další rybník s hledaným v křídlech? A jak bychom letěli? A hlavně, kdybychom již přiletěli s nalezeným, tak jak bychom dokázali, že jsme k nálezu přišli sami a jak bychom ukázali, jak jsme k němu postupně přicházeli... A také - co bychom pak dělali?!

Kdybychom přicházeli s dokonalým poznáním v rukách, tak bychom již nemohli hledat, tvořit.

To je jako s dítětem, které si s pomocí své tvůrčí fantazie vytváří z krabiček od zápalek autíčka a vláčky i domečky. A pokud mu dáte třeba dokonalé plně automatické autíčko, které samo jezdí a všemu se vyhne, brzo omrzí, nedává totiž prostor fantazii, další tvorbě. Je příliš dokonalé. Nelze ho již dále dotvářet, lze ho pouze rozbít. A to je vlastně také forma tvorby. Mnohdy negativní, ale mnohdy pozitivní a žádoucí. Ano, třeba rozbít nevyhovující a zavádějící představy světů nebo cest, dogmata, která nás připravují o energii na cestě hledání - to je činnost veskrze pozitivní. Možná, že ti první, v biblickém Ráji, měli příliš dokonalá autíčka a tak vyzkoušeli tvořit i jiným směrem. I to je tvorba...

A tak přilétáme s prázdnými křídly a hledáme. Hledáme a nasloucháme těm, kteří nám již mají co říci. A pak, později, třeba také sdělujeme těm, kteří chtějí naslouchat. Sdělujeme i nasloucháme tajemstvím hledání a nalézání. Tajemstvím světů pod hladinou, tajemstvím dokonalých dokonaných poznání. A čím více je hledajících a následně nalézajících, tím rychlejší je proces hledání...

Inu, jsme jako ty potápky. Hledáme. My i ony. Opakovaně a stále hledáme. Každý sice něco jiného, ale vlastně stejného. Hledáme to, co potřebujeme k životu. Pro každého z nás je to něco jiného...

Tak to je...

Žbluňk...

M. Zámečník  
(prosinec 2005)